

Пролог

Одного сніжного зимового вечора в старому північному містечку, що звалось Скорботна Твань, з'явилися двері — там, де їх раніше не було.

Більшість дверей люб'язно кріпляться до будівель — школи або музею, але ці двері були не настільки добре виховані. Вони зависли за кілька дюймів над бруківкою, наче трималися на мотузках. Їхнє дерево мало теплий коричневий колір дуже міцного чаю.

Двері повільно відчинилися. З них виступила пані, оповита пахощами кориці й імбирних пряників. Її сукня була мовби зіткана із цукрової вати. Грисково-біляве волосся спадало з-під гострого капелюха, кучерявлячись довкола рожевих щік. Вона мала лавандові очі. А на плечі її сидів крук із зефірно-білим пір'ям.

— Твоя черга, — промовила пані. Вона роздивлялася міську площу, вперши руки в боки. Крук змахнув крилами й злетів на вуличний ліхтар. — Я потрібна крамниці, як кухні чайник, а мене вже довго не було.

— Це все дурниці й нісенітниця, міс Пампушко, — відповів крук, роздратовано копирсаючись у пір'ї. — Ви цілком впевнені в цьому вашому... *проекті*?

Міс Пампушка створила з повітря рожеву чашку, над бурштиноюватою рідиною всередині якої здіймався шлейф пари.

— Усім відомо, що відьми, наділені великою силою, *необхідний* підмайстер.

Поки крук щось бурмотів собі під ніс, міс Пампушка опустила навколішки на засніжений квітник. Вона занурила пальці в сніг і дістала з-під нього щіпку землі. Вкинувши землю в чай, пані випила його одним ковтком. Якусь мить швидко кліпала. Потім усміхнулася, відчуваючи дію чарів. Її язик став кольору меду.

Спочатку міс Пампушка поговорила з явром (зазвичай вона вільно володіла лише мовою дубів і верб). На жаль, той був дуже старий і більше не звертав уваги на справи людсьок.

Потім пані звернулася до вітру, але той був аж надто жвавий і не дав чітких відповідей.

І зрештою вона порадилася зі статуєю перед церквою. Та привіталася, припіднявши кам'яного капелюха, і вказала в бік шатрів цирку на краю міста.

Міс Пампушка просяяла й подякувала статуї.

— Тепер ти маєш напрямок, — звернулася вона до птаха. — Тож чи зробиш усе, як я наказала, чи мені слід шукати нового фамільяра?

Після паузи крук бундючно зітхнув.

— Я ще ніколи не підводив вас — і не маю наміру сьогодні починати.

Міс Пампушка підморгнула та зникла за дверима кольору чаю, залишивши крука шкабарчати й бубоніти на шляху до циркових наметів.

Увесь цей час із тіней за ними спостерігали маленькі допитливі створіння. Вони схвильовано визирали з провулків і каналів, з-за смітників і машин, суцільне хутро й пір'я, роги та кігті. Вони ледь чутно шепотілися між собою:

— В ім'я Оберона, ти знаєш, хто це?

— Звісно! Це те, що я думаю?

— О так! Це означає, що Чаклунська світлиця вже близько. Чаклунська світлиця скоро прибуде в місто!

Розділ перший

Мрії Естедей

Жила собі дівчинка, що звалася Крихітка Естедей, і це був не найдивніший факт про неї. Приміром, вона мешкала та працювала в мандрівному цирку, хоча мала лише дванадцять років. Також у неї було гарбузове волосся, таке руде, яке тільки можна уявити, а шкіра така бліда, що аж срібляста.

Найдивнішим було те, що замість звичайних людських вух вона мала гострі лисячі вушка — темно-руді із чорними, немов підгорілий тост, кінчиками. Вони стирчали зі скуйовдженого волосся і хоча поки були досить маленькі, будь-яка варта своїх кігтів лисиця сказала б, що в майбутньому ті вушка стануть розкішними.

Естедей проводила свої дні, скрутившись у кутку залізної клітки, де на неї витріща-

лися відвідувачі цирку, які заплатили грубі гроші, щоб побачити дівчинку з лисячими вухами. Вона там спала на підстилці із соломи; вона там їла, жила, гралася й мріяла, без друзів, окрім віслиюка, який тягнув цю клітку щоразу, коли цирк переїздив до нового міста.

— Диви, які вуха! — сказала молода жінка в натовпі, постукавши свого чоловіка по плечу.

Естедей осяювало жовте світло вивіски, на якій було написано: «Крихітка Естедей, дивовижна дівчинка-лисиця!». Почало сніжити, а вона була вдягнена в простеньку білу сукенку, тож, хоч це й було проти правил, закуталася в потерту коричневу ковдру.

— Як думаєш, вони ж не справжні? — продовжила дама. — Напевно, приклеєні чи щось таке.

Пан нахилився й заходився вивчати її вуха так, наче Естедей була зразком у музейній виставці, а не дівчинкою з думками, почуттями і серцем, що може боліти.

— Гм. Як на мене, цілком справжні.

— Яке химерне маленьке створіння, — промовила пані, ледь стримуючи здригання.

«Взагалі-то я тебе чую! — подумала Естедей. — Мене недарма називають “дивовиж-

ною дівчинкою-лисицею”, навіть якщо ці вуха псують майже все інше».

Але притримала язика. Розсип синців на руці нагадував про те, що сталося минулого разу, коли вона образила відвідувача цирку.

Натомість Естедей спробувала не зважати на голоси та сховатися в книжці, єдиній, яку мала. Зовсім маленька, не більша за долоню, вона практично розпадалася. Заголовок на обкладинці засвідчував, що це «Кишеньковий довідник із фей», а під ним було зображення чоловічка з крилами бабки.

Це була свого роду збірка оповідок, написана як довідник із птахів, тільки про вигаданих істот, а не справжніх. Та все ж всяк час, читаючи її, Естедей удавала, що всі вони існують. Що десь є річкові тролі, які живуть під мостами та ласують мохом і патокою на вечерю. Що є піксі завбільшки з моримуху, які народжувалися щоразу, коли хтось закохувався. Що гобліни-торговці їздять світом, обмінюючи товари на найперші спогади або останні роки життя.

Естедей розгорнула книжку, ненадовго затримавшись на обривку паперу, який мав бути першою сторінкою. Від неї залишився лише маленький клаптик у кутку, на якому

було написане слово «Учора»* — і нічого більше.

Книжку знайшли разом із Естедей: то було її єдине майно, коли розпорядник цирку знайшов її немовлям перед своїм наметом дванадцять років тому. Естедей часто розмірковувала, хто міг залишити їй книжку й написати на ній слово «Учора». Чи це той самий хтось, що покинув її в цирку? Але відповіді — недосяжна розкіш для дивовижної дівчинки-лисиці.

Естедей сиділа й читала весь вечір, доки зрештою до неї не підійшов похмурий чоловік у циліндрі й брудному малиновому мундирі. Він запхав ключ у замок клітки.

— Ворушися, Крихітко, — прошкабарчав розпорядник Скельм. Гарні манери не були його чеснотою.

Прізвище «Крихітка» для Естедей вигдав сам Скельм, адже, на його думку, вона була малесенька, як крихта печива, й небажана, хай хто її покинув.

* Англійською мовою «вчора» буде «yesterday», і читається це слово точно як ім'я нашої героїні. Тож виходить, що дівчинку з лисячими вухами звать «Учора». (Прим. ред.)